

Arrest

nr. 281 248 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, de heer X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S., S., bent een Afghaans burger van Pashtoun origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Shalotay, behorend tot het district Sawkai gelegen in de provincie Kunar. Je woonde samen met je ouders, je oudere broer, een jongere broer en een jongere zus. Je ging naar school tot de zevende graad en je ging ook naar de madrassa. Je vader had een medische winkel waar je oudere broer T. ook werkte. Daarnaast werkte je vader ook als dokter, en was sinds 2017 het hoofd van het ziekenhuis in Sawkai.

Vijf à zes maanden voor je vertrek uit Afghanistan ontvingen jullie thuis een eerste brief (dd. 10/11/1398 (Westerse kalender 30 januari 2020)) van de taliban waarin aan je vader gevraagd werd om talibstrijders te verzorgen en medicijnen van het ziekenhuis aan de taliban te geven. Je vader weigerde dit, en hij negeerde de brief van de taliban.

Sindsdien werden jij en je oudere broer T. elke dag gedurende meer dan vijf uur in de madrassa gehouden en geslagen door de taliban. Dit gebeurde vijf à zes maanden lang, tot jullie vertrek uit Afghanistan.

Op 05/02/1399 (Westerse kalender 24 april 2020)) ontvingen jullie een tweede brief van de taliban. De taliban zei dat je vader hun opdracht geweigerd had en dat ze hem en zijn zonen gingen oppakken.

Je vader kwam ongeveer een keer per maand nog in het geheim naar huis. Hij vertelde jullie dat hij een oplossing zocht voor het probleem. Jij en je broer T. vroegen aan jullie vader om uit Afghanistan weg te gaan en jullie naar een ander land te sturen.

Je vader besloot jou en je oudere broer T. naar Europa te zenden. Hij verkocht de medische winkel waarin je broer T. werkte om jullie reis te bekostigen. Onderweg naar België geraakte je in Iran van je oudere broer gescheiden. Hij verblijft momenteel in Duitsland.

Je verliet Afghanistan drie à zes maanden voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk (waar je je vingerafdrukken gaf op 15 oktober 2020), Italië en Frankrijk om uiteindelijk op 18 november 2020 in België aan te komen. Diezelfde dag ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Sinds de machtsovername door de taliban vertrok je vader uit de provincie, en sindsdien weten jullie niet waar hij is.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), enkele documenten in verband met je geboorte (je geboorteakte, je vaccinatiekaart en een document van UNICEF), twee brieven van de taliban (dd. 10/11/1398 (Westerse kalender 30 januari 2020) en dd. 05/02/1399 (Westerse kalender 24 april 2020)), een schooldocument en een diploma van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS op dat je in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende maar dan besloot om naar België te komen. Je beweert echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat je geen verzoek om internationale bescherming indiende in een ander land, je "gokt" Oostenrijk, en dat je enkel je vingerafdrukken gaf (Dienst

Vreemdelingenzaken dd. 23 maart 2021, vraag 22; CGVS, p.5). Je verklaart daarnaast dat je nergens al een interview had in het kader van een asielprocedure (CGVS, p.5). Echter is het wel zo dat je op 15 oktober 2020 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat je op 16 oktober 2020 verklaringen aflegde bij de Oostenrijkse asielinstanties (interview Oostenrijk dd. 16 oktober 2020), reden waarom het CGVS jouw asioldossier heeft opgevraagd. Uit de informatie die door de Oostenrijkse autoriteiten werd overgemaakt, blijkt dat jij tal van verklaringen aflegde die in strijd zijn met hetgeen je in België komt vertellen.

Dient ten eerste gewezen te worden op je inconsistente verklaringen wat betreft de problemen die je in Afghanistan gekend zou hebben. Zo verklaarde je in Oostenrijk ook dat je vader dokter was, maar dat hij problemen kende met de taliban omdat hij vrouwen zou aanraken wanneer hij hen inenting gaf (interview Oostenrijk dd. 16 oktober 2020, vraag 11). Je vader zou verder zijn gegaan met zijn professionele activiteiten. Daardoor zou je oudere broer ontvoerd zijn door de taliban, waarna je vader jou uit angst naar Europa stuurde (interview Oostenrijk dd. 16 oktober 2020, vraag 11). Dat je in Oostenrijk geheel andere asielmotieven aanbracht, ondermijnt jouw algemene geloofwaardigheid in belangrijke mate.

Bovendien verklaarde je in Oostenrijk dat je samen met enkele neven uit Afghanistan zou zijn vertrokken (interview Oostenrijk dd. 16 oktober 2020, vraag 10.2). Je verklaarde in Oostenrijk ook dat je naar België wou doorreizen, aangezien je neef in België woont (interview Oostenrijk dd. 16 oktober 2020, vraag 9.2.1). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf je echter geen personen op wanneer gevraagd werd naar de aanwezigheid van eventuele familieleden in België (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23 maart 2021, vragen 20 en 21). Jouw verklaringen doorheen jouw asielprocedures in Oostenrijk en België zijn aldus op diverse punten tegenstrijdig te noemen, wat onvermijdelijk afbreuk doet aan jouw geloofwaardigheid.

Verder heb je amper informatie over de situatie van je oudere broer T. sinds hij in Europa arriveerde. Jullie zouden in contact staan en je weet dat hij in Duitsland zit, maar je hebt geen idee of je broer in Duitsland asiel heeft aangevraagd, en of hij al ergens een interview diende af te leggen (CGVS, p.5). Je verklaart dat jullie daarover niet praten als jullie met elkaar contact hebben (CGVS, p.5). Dit is opmerkelijk, aangezien jullie naar Europa zijn gereisd omwille van de problemen die jullie beiden in Afghanistan zouden gekend hebben (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23 maart 2021, vragen 5 en 17; CGVS, p.5). Dat je dan niet beter op de hoogte zou zijn van de huidige situatie van uw broer, is niet aannemelijk.

Verder dient te worden opgemerkt dat je jouw beweerde problemen met de taliban op geen enkele manier geloofwaardig hebt gemaakt. Meerdere onlogische en inconsistente verklaringen wijzen op het bedrieglijke karakter van jouw asielrelaas.

Zo dient opgemerkt te worden dat tijdens jouw persoonlijk onderhoud kon worden vastgesteld dat je er niet in slaagt een en ander in de tijd te situeren. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je ongeveer drie maanden onderweg was en dat je ongeveer in augustus 2020 uit Afghanistan zou zijn vertrokken (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23 maart 2021, vraag 33). Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je echter dat je vijf à zes maanden onderweg was (CGVS, p.5), wat doet vermoeden dat je al in de maand mei of juni van het jaar 2020 uit Afghanistan zou gevlucht zijn. Ook geef je aan vijf à zes maanden na ontvangst van de eerste brief van de taliban (dd. 10/11/1398 (Westerse kalender 30 januari 2020)) uit Afghanistan te zijn gevlucht (CGVS, p.11), waaruit dan weer dient te worden afgeleid dat je in de maand juni of juli van het jaar 2020 zou zijn vertrokken. Dat je niet kan verduidelijken wanneer je uit Afghanistan zou zijn vertrokken, doet verdere vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Ook het vervolg van je asielrelaas doet verbazen. Nadat je vader geweigerd had om samen te werken met de taliban en ze hem gewaarschuwd hadden, zei de taliban dat ze dan het recht hadden om hem en zijn gezin te straffen (CGVS, p.9). Ook zou de taliban je vader verhinderen om naar het dorp te komen. Ze zeiden dat de strijders van de mujahideen hem gingen vangen (CGVS, p.10). Je verklaart dat je vader bang was en dat je familie vroeg dat hij zou stoppen met zijn bezoeken aan het dorp (CGVS, p.9). Je familie had schrik dat, indien hij jullie zou blijven bezoeken, hij dan door de taliban gevangengenomen zou worden (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat je vader tijdens die vijf à zes maanden sinds de eerste bedreiging toch nog meerdere keren naar huis kon komen, dit blijkbaar zonder gevolgen voor je vader, maar dat de leden van de taliban jou en je broer dagelijks zouden bedreigen en lastigvallen (CGVS, p.9, 10 en 14). Ze zouden jullie gevraagd hebben om langer in de madrassa te blijven, jullie zouden door de taliban geslagen zijn geweest en ze zouden jullie bang hebben gemaakt met honden (CGVS, p.6, 9 en 14). Ook zouden ze tegen de andere jongeren in de madrassa gezegd hebben dat jullie vader voor de ongelovigen werkte (CGVS, p.14). Aldus dient uit jouw relaas te worden afgeleid dat jij en je broer dagelijks met mishandeling te maken kregen.

Echter, toen jullie hierover aan jullie vader vertelden, zou je vader gezegd hebben dat hij de opdracht van de taliban, namelijk medicijnen van het ziekenhuis naar de taliban brengen, niet kon uitvoeren

(CGVS, p.9). Ook verklaar je dat je vader niks anders kon doen voor jullie en dat de taliban hem zo onder druk probeerde te zetten (CGVS, p.9, 14 en 15). Gevraagd of jij of je broer dan niet over de intimidaties van de taliban in de madrassa vertelden aan je vader, antwoord je: "Ja, we vertelden mijn vader, hij zei dat hij niet kon doen wat ze van hem wouden. Hij zei dat hij voor een oplossing ging zoeken, om ons uit die situatie te krijgen." (CGVS, p.10). Toch zou het nog enkele maanden geduurd hebben voor jullie vader besloot om jou en je broer in veiligheid te stellen (CGVS, p.9), wat merkwaardig is. Dat je vader gedurende vijf à zes maanden zou toelaten dat jij en je broer dergelijke mishandelingen moesten ondergaan, is niet aannemelijk. Bovendien geef je aan dat de bedreigingen en druk die op je vader gezet werd, elke dag, elke week en elke maand serieuzer werden (CGVS, p.14). U geeft ook aan dat de taliban gedood jullie uiteindelijk zou hebben gedood (CGVS, p.14). Het is in dergelijke situatie niet aannemelijk dat jouw vader dusdanig lang zou hebben getalmd alvorens jullie in veiligheid te brengen.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken naliét te vermelden dat je elke dag gedurende vijf à zes maanden door de taliban geslagen zou zijn geweest (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 maart 2021, vraag 5; CGVS, p.12). Gevraagd waarom je dit niet vermeldde tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geef je aan dat het slechts een kort interview was en dat je werd gevraagd om kort uit te leggen wat jouw problemen waren (CGVS, p.12). Deze dagelijkse slagen en verwondingen kunnen echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Er mag dan ook verwacht worden dat je vervolgingselementen van dit kaliber al van bij de aanvang van de procedure van je verzoek om internationale bescherming ter sprake brengt.

Bovendien leg je vage verklaringen af wat betreft de bedreigingen die de taliban aan het adres van je vader zou hebben geuit. Gevraagd hoeveel brieven hij nog ontving van de taliban nadat hij die eerste brief gekregen had, verklaar je: "Ik weet niet hoeveel..." (CGVS, p.10 en 11). Iets later tijdens je persoonlijk onderhoud weet je wel opeens zeker dat er een tweede brief zou zijn gezonden (CGVS, p.10 en 11). Echter, over deze brief kan je niet verduidelijken wanneer je vader deze zou hebben ontvangen. Je verklaart hierover: "hij vertelde me niet precies wanneer hij de brief kreeg..." (CGVS, p.11). Nochtans verklaar je ook dat beide brieven naar jullie thuis gezonden werden. Dat je amper informatie hebt over de ontvangst van deze dreigbrieven is merkwaardig (CGVS, p.10 en 11). Ook wanneer gevraagd werd of er na jouw vertrek nog dreigbrieven van de taliban bij jou thuis zouden zijn aangekomen, geef je aan dat je het niet weet (CGVS, p.11). Daarenboven verklaar je ook dat je er niet eens naar vroeg (CGVS, p.11). Dat je over dit element van je asielrelaas geen verdere informatie kan verschaffen en blijkbaar ook niet geïnteresseerd was om daar meer over te weten te komen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen opnieuw. Ook wat betreft de bedreigingen die je vader naast de brieven nog zou hebben gekregen vanwege de taliban, blijf je bijzonder vaag. Zo verklaar je: "Na die brief begonnen ze bedreigingen en waarschuwingen te geven." (CGVS, p.11). Gevraagd wat deze bedreigingen of waarschuwingen dan concreet inhielden, geef je aan dat de taliban druk wou zetten op je vader en dat ze zeiden dat ze hem en zijn zonen gingen straffen (CGVS, p.11). Gevraagd wanneer de taliban na die eerste brief jouw vader dan een volgende keer zou hebben bedreigd, verklaar je dat je het niet weet: "Wanneer ze kwamen, wanneer de volgende bedreiging was of wanneer hij door de taliban werd bedreigd, ik heb er geen details over" (CGVS, p.10). De vaststelling dat jouw verklaringen over de beweerde bedreigingen bijzonder vaag en allesbehalve doorleefd blijken, doet verder afbreuk aan jouw geloofwaardigheid.

Verder doen nog andere aspecten van je asielrelaas verbazen. Zo beweerde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende: "Mijn vader zelf zou altijd in het ziekenhuis blijven." (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 maart 2021, vraag 5), wat doet vermoeden dat hij sinds de dreigbrief niet langer naar huis kwam. Echter luiden jouw verklaringen tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS anders. Je verklaart nu dat je vader wel nog naar huis kwam sinds de eerste bedreiging, maar dat hij 'verborgen' naar huis kwam, dat hij zijn gezicht 'veranderde' en bij jullie thuis verscheen 'zoals de mensen die drugs nemen' (CGVS, p.7 en 10). Je verklaart dat je vader dan eens per maand, en soms voor langere tijd naar huis kwam sinds het ontvangen van de eerste brief van de taliban (CGVS, p.14). Het is niet aannemelijk dat je vader door een simpele vermomming niet door de taliban ontdekt zou kunnen worden. Je argumenteert dat jullie hem zelf niet herkenden, dus dat het onmogelijk was dat de taliban hem wel zou herkennen (CGVS, p.14). Dient er evenwel op gewezen te worden dat jij verklaart dat de taliban zoveel druk uitoefende op jullie en je vader (CGVS, p. 9 en 14), wat maakt dat maar moeilijk kan worden aangenomen dat de taliban op dergelijke wijze kon worden misleid. Men moge verwachten dat de taliban doortastender en efficiënter zou optreden indien ze jouw vader werkelijk zouden willen gevangennemen. Het is evenmin aannemelijk dat het dan na verloop van tijd ook niet bekend zou zijn geraakt dat jouw vader in het dorp verbleef, zeker toen hij daar 'voor een langere periode dan een maand' zou zijn geweest (CGVS, p.14). Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig geloofwaardig.

Tot slot werd gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Je verklaart dat je moeder, je broer en je zus nog in jullie huis in Shalotay wonen (CGVS, p.4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat de dreigementen aanhielden, en dat je andere broers en zussen dan wel jonger zijn maar dat ze in de toekomst ook in de problemen zouden kunnen komen (Dienst Vreemdelingenzaken 21 maart 2021, vraag 5). Gevraagd of je familie sinds het vertrek van jij en je broer nog problemen kende, verklaar je dat je moeder alleen is met je kleinere broer en zus, en dat ze altijd thuisblijven (CGVS, p.15). Gewezen op het feit dat jij en je broer gedurende vijf à zes maanden elke dag naar de madrassa gingen, en van de ene dag op de andere dan niet meer kwamen, en dat de taliban dus zou kunnen zoeken naar jullie, verklaar je simpelweg dat je niet weet of de taliban kwam en of ze vroegen naar jou en je broer (CGVS, p.15). Jullie zouden dit nooit bespreken, en jullie praten enkel over het dagelijkse leven (CGVS, p.15). Dat je niet meer moeite deed om informatie te verkrijgen over de situatie van jouw familieleden, terwijl je nog contact hebt met hen (CGVS, p.4 en 15), brengt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder in het gedrang, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn die jou logischerwijs zouden moeten aanbelangen.

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Je hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Jouw taskara, de geboorteakte, de vaccinatiekaart en een document van UNICEF hebben enkel betrekking op jouw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS.

Wat betreft het schooldocument en een diploma van je vader moet worden opgemerkt dat deze geen bewijs leveren voor de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze documenten tonen enkel aan dat je vader onderwijs genoot.

Tot slot leg je ook twee brieven van de taliban (dd. 10/11/1398 (Westerse kalender 30 januari 2020) en dd. 05/02/1399 (Westerse kalender 24 april 2020)) neer, dergelijke documenten kunnen jouw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

Met betrekking tot Afgaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264

dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sawkai district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan

verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat in zijn eerste middel onder een eerste onderdeel in op de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden of lacunes. Hij voert aan dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) zeer kort is, zijn verklaringen beknopt moesten zijn en dat hij niet de kans heeft gehad om nadere verduidelijkingen te geven. Er wordt tevens gewezen op verzoekers zeer jonge leeftijd, de lange en moeilijke reisweg die hij nog niet lang daarvoor achter zich had en de onbekendheid met het administratieve systeem in België. Verzoeker meent dat de verklaringen afgelegd bij de DVZ geen afdoende bewijs vormen om de leemtes en tegenstrijdigheden op te sporen in het relaas en om te besluiten tot de algehele ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft de asielprocedure in Oostenrijk wordt in het verzoekschrift aangestipt dat uit het voorgelegde document niet blijkt dat verzoeker werd bijgestaan door een voogd en dat de verklaringen die verzoeker

afligde zonder de nodige proceswaarborgen plaatsvonden. Verder licht verzoeker toe dat hij nooit de intentie heeft gehad om in Oostenrijk een asielaanvraag in te dienen daar hij in België een verzoek om bescherming wilde indienen en dat hij niet wilde en niet realiseerde dat het feit van opname van zijn vingerafdrukken met bijhorende vragen werd geregistreerd als een volwaardige asielaanvraag. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij evenwel heeft verklaard dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen waarbij rekening dient gehouden te worden met zijn jonge leeftijd en het feit dat hij begrijpelijkerwijze niet bekend is met de administratieve regels van een asielprocedure.

Voorts wordt ingegaan op het motief dat verzoeker geheel andere asielmotieven zou hebben aangebracht in Oostenrijk. Verzoeker beklemtoont dat de kern van de zaak consequent is namelijk dat zijn vader dokter is en in die hoedanigheid niet meewerkte om de eisen van de taliban in te willigen. Verzoeker stipt aan dat de niet-medewerking bestond uit de weigering om gewonde strijders van de taliban te gaan verzorgen en medicijnen te leveren alsook problemen naar aanleiding van een vaccinatiecampagne. Waar verzoeker in Oostenrijk melding heeft gemaakt van neven wordt in het verzoekschrift verklaard dat dit begrepen moet worden als andere inwoners van hetzelfde dorp van dezelfde stam, hetgeen een cultureel gebruik is.

Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen nieuws kan aanleveren over zijn broer wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat verzoeker destijds weinig informatie had gelet op de hangende procedure van zijn broer. Verzoeker geeft aan dat ondertussen door de Duitse autoriteiten, dit op 13 juli 2022, een beslissing werd genomen waarbij zijn broer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Hierbij wordt opgemerkt dat deze beslissing verzoekers verklaringen ondersteunt wat betreft het feit dat de broers in Iran werden gescheiden waarop zijn broer werd gedeporteerd naar Afghanistan om vervolgens bij een evacuatie naar Oekraïne te zijn gebracht alsook wat betreft het feit dat zijn vader dokter is en dat het gezin op 30 januari 2020 en op 24 april 2020 dreigbrieven ontving.

In verband met de beweerde vage tijdssituering wordt aangevoerd dat verzoeker bij de DVZ zijn vertrek "ergens rond augustus 2020" situeerde wat ook overeenkomt met zijn verklaringen in Oostenrijk en met de verklaarde reisduur van respectievelijk twee maanden in Oostenrijk en drie maanden in België. Dat verzoeker op 19 mei 2022, een jaar later, stelt dat hij vijf à zes maanden onderweg was, kan volgens hem niet als een afdoende aanwijzing beschouwd worden dat zijn verklaringen onjuist en bedrieglijk zijn. Ook in dit verband wordt aangestipt dat verzoekers jonge leeftijd in acht moet genomen worden waarbij mag aangenomen worden dat situering in tijd en ruimte minder accuraat gebeurt dan bij een persoon van volwassen leeftijd.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de tijd die nodig was om het vertrek te realiseren als zou verzoekers vader al die tijd 'toelaten' dat zijn kinderen mishandelingen ondergingen een manifeste beoordelingsfout uitmaakt. Er wordt in het verzoekschrift aangegeven dat verzoeker heeft beschreven dat de behandeling door de taliban steeds erger werd van lastig vallen tot bedreigen en slagen wat niet hetzelfde is als vijf à zes maanden mishandeld worden. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal voorbij aan het tijdsverloop tussen een oplossing zoeken in gedachten en de praktische uitwerking ervan. Inzake verzoekers vage verklaringen over de bedreigingen die de taliban aan het adres van zijn vader hebben geuit wordt erop gewezen dat verzoeker deze niet rechtstreeks persoonlijk heeft ondervonden waardoor het gegeven dat hij terughoudender en vager antwoordt op die vragen zijn geloofwaardigheid niet ondermijnt. Verzoeker gaat ook nog in op de motieven aangaande zijn vader die af en toe in het geheim naar huis kwam. Hieromtrent wordt aangevoerd dat verweerder niet kan gevolgd worden in zijn oordeel als zou het onmogelijk zijn om de taliban te misleiden, te meer de situatie waarbij men wordt geviseerd door de taliban niet impliceert dat men de enige prioriteit is van de taliban. Wat betreft de contacten met het thuisfront verduidelijkt verzoeker dat deze sporadisch zijn en zich richten op hoe het met hem gaat waarbij niet mag vergeten worden dat verzoeker een minderjarig kind is in het buitenland en in een andere cultuur waardoor het ook niet onbegrijpelijk is dat de moeder eventuele problemen niet wilt meedelen aan haar zoon om hem niet te verontrusten.

In een tweede onderdeel van het eerste middel wijst verzoeker op zijn consequent vluchtrelaas, ondersteund door bewijskrachtige elementen. Verzoeker benadrukt zijn verklaringen en meent dat deze worden ondersteund door de algemeen gekende feitelijke toestand in Afghanistan: op het ogenblik dat de problemen zich voordeden namelijk het voorjaar 2020 waren de taliban in opmars maar hadden ze nog niet de overhand. Voorts wordt nogmaals verzoekers jonge leeftijd aangestipt alsook het tijdsverloop tussen verzoekers vertrek en zijn verhoor bijna twee jaar later.

In het derde onderdeel van het eerste middel vraagt verzoeker ondergeschikt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te erkennen. Hij wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en afkomst noch aan het feit dat zijn vader dokter is. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat verzoekers verklaring dat zijn vader dokter is een constante is in zijn verklaringen voor de Oostenrijkse autoriteiten, bij de DVZ en op het CGVS hetgeen wordt bevestigd door de verklaringen van zijn oudere broer in Duitsland en het diploma van zijn vader. Volgens het EUAA-rapport van april 2022 behoren

gezondheidsmedewerkers effectief tot een risicogroep, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat bijgevolg ook hun familieleden een verhoogd risico hebben.

Verzoeker kaart onder het tweede middel de evolutieve veiligheidssituatie in Afghanistan aan en betoogt dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker benadrukt de zeer precare en onduidelijke situatie in Afghanistan op vlak van veiligheid en mensenrechten. Hij voert daarbij aan dat in het bijzonder rekening moet gehouden worden met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige alleenstaande jongen gevlucht naar het Westen. Daarnaast wordt ingegaan op de socio-economische en humanitaire situatie door toedoen van het handelen van een overheidsactor zijnde de taliban en wordt gewezen op een algemeen voedseltekort en armoede. Verzoeker stelt dat bij de evaluatie van de humanitaire situatie specifiek het onderwijssysteem in Afghanistan in rekening moet genomen worden.

Tot slot wordt onder het derde onderdeel van het tweede middel het risicoprofiel van verwesterde personen aangehaald. Verzoeker voert aan dat zijn spontane verklaringen op het einde van zijn verhoor duidelijk aangeven dat hij zich heeft gekeerd tegen de Afghaanse normen en waarden zoals die gelden voor de taliban. Gelet op zijn leeftijd en zijn pacifistische en kritische levensvisie meent verzoeker effectief een risico te lopen bij terugkeer. In het verzoekschrift wordt gevraagd te erkennen dat verzoeker gelet op zijn leeftijd en zijn opleiding en leven in België een ernstig risico loopt en dus nood heeft aan internationale bescherming.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschriften worden volgende stukken toegevoegd:

- Duitse beslissing van het Bundesamt betreffende verzoekers broer;
- Bewijs van de aanwezigheid van verzoekers broer in Oekraïne;
- UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022;
- Analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

2.2.2. Op 10 november 2022 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 13 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer vervolging door de taliban wegens reeds eerdere bedreigingen gericht aan zijn vader, die een dokter is alsook sinds 2017 het hoofd van een ziekenhuis in het districtscentrum Sawkai.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen op het CGVS alsook het beklemtonen van het profiel van zijn vader en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente en draagkrachtige vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

2.3.5.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Raad zich niet kan scharen achter de meeste motieven die leiden tot de conclusie dat verzoekers algemene geloofwaardigheid in belangrijke mate wordt ondermijnd.

Zo acht de Raad het niet onredelijk noch onaannemelijk dat verzoeker niet wist dat hij in Oostenrijk op 15 oktober 2020, destijds slechts 14 jaar, een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker gaf overigens reeds bij de DVZ waarheidsgetrouw aan dat hij in Oostenrijk in 2020 vingerafdrukken moest geven (Verklaring DVZ van 23 maart 2021, p. 13).

Waar verzoeker in Oostenrijk verklaarde dat hij samen met zijn "neven" uit Afghanistan zou zijn vertrokken terwijl hij in België geen gewag maakte van familieleden, kan de Raad bezwaarlijk als een tegenstrijdigheid beschouwen gelet op verzoekers verduidelijking in het verzoekschrift. De Raad acht de uitleg dat dit begrepen dient te worden als andere inwoners van dezelfde stam hetgeen een cultureel gebruik is, in de Afghaanse context niet onaannemelijk.

Ook het gegeven dat verzoeker op het moment van zijn onderhoud niet beter op de hoogte was van de (administratieve) situatie van zijn broer kan verzoeker, gelet op zijn jeugdige leeftijd en de onzekere situatie van zijn broer, niet verweten worden. Bovendien heeft verzoeker de nodige inspanningen geleverd op dit vlak en voegt aan zijn verzoekschrift stukken bij aangaande zijn broer waaruit onder meer blijkt dat hij in Duitsland in de zomer van 2022 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Nu deze aangehaalde motieven niet overeind kunnen blijven kan de commissaris-generaal niet zonder meer bijgetreden worden in zijn oordeel dat verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds werd ondermijnd.

Wat betreft de beweerde problemen met de taliban treedt de Raad de commissaris-generaal evenwel bij in diens vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht wegens verzoekers onlogische en inconsistente verklaringen.

De Raad stipt hierbij in de eerste plaats aan dat hoewel verzoeker buiten het diploma van zijn vader geenszins enige bewijzen kan bijbrengen om de werkzaamheden van zijn vader als dokter, hoofd van het ziekenhuis en uitbater van een medische winkel te staven en hieromtrent geen bevredigende uitleg verschaft (persoonlijk onderhoud, p. 13) verweerder het profiel van verzoekers vader als dokter en hoofd van een ziekenhuis niet in twijfel lijkt te trekken.

Niettemin het profiel van verzoekers vader als dokter door de commissaris-generaal niet wordt betwist, kan in casu hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten door de taliban.

Zo kan er gewezen worden op verweerdens vaststelling dat verzoeker geen consistente verklaringen wist af te leggen over de reden waarom zijn vader werd geïdoleerd door de taliban en de gevolgen daarvan. Verzoeker gaf immers in Oostenrijk aan dat zijn vader problemen kende met de taliban die hem verboden vrouwen aan te raken waarmee zijn vader in contact kwam onder meer bij het geven van inenting (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stukken 3+4, Oostenrijks interview van 16 oktober 2020, vraag 11). Omdat de vader doorging met zijn professionele activiteiten zou verzoekers oudere broer ontvoerd zijn door de taliban, waarna verzoekers vader hem uit angst naar Europa stuurde (Oostenrijks interview van 16 oktober 2020, vraag 11). Verzoeker haalt deze feiten echter nergens aan in België. Hij verklaarde dat zijn vader alsook zichzelf en zijn broer werden bedreigd omdat zijn vader de taliban niet wilde voorzien van medicatie en behandeling en een samenwerking weigerde waarop verzoeker en zijn broer in de madrassa werden mishandeld en samen uit Afghanistan vluchten (Vragenlijst van 23 maart 2021, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Dat verzoeker in Oostenrijk geheel andere feiten aanbracht, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoekers betoog dat geen rekening kan gehouden worden met zijn verklaringen in Oostenrijk nu hij er geen verzoek wenste in te dienen en er niet blijkt dat hij, ondanks zijn jonge leeftijd, de bijstand van een voogd genoot, kan geen afbreuk doen aan zijn tegenstrijdige verklaringen.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen in Oostenrijk en zich dit niet realiseerde doet er geen afbreuk aan dat van een verzoeker mag worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de voorgehouden vrees en omstandigheden hiertoe.

Verzoeker betoogt in dit verband dat de kern van de zaak consequent is in die zin dat verzoeker steeds verklaarde dat zijn vader dokter is en in die hoedanigheid de eisen van de taliban niet wenste in te willigen. Dit betoog kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat er evenwel een wezenlijk verschil waar te nemen is in wat betreft de reden voor vervolging alsook wat betreft zijn broer.

Voorts kan gewezen worden op volgende pertinente motieven:

“Nadat je vader geweigerd had om samen te werken met de taliban en ze hem gewaarschuwd hadden, zei de taliban dat ze dan het recht hadden om hem en zijn gezin te straffen (CGVS, p.9). Ook zou de taliban je vader verhinderen om naar het dorp te komen. Ze zeiden dat de strijders van de mujahideen hem gingen vangen (CGVS, p.10). Je verklaart dat je vader bang was en dat je familie vroeg dat hij zou stoppen met zijn bezoeken aan het dorp (CGVS, p.9). Je familie had schrik dat, indien hij jullie zou blijven bezoeken, hij dan door de taliban gevangengenomen zou worden (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat je vader tijdens die vijf à zes maanden sinds de eerste bedreiging toch nog meerdere keren naar huis kon komen, dit blijkbaar zonder gevolgen voor je vader, maar dat de leden van de taliban jou en je broer dagelijks zouden bedreigen en lastigvallen (CGVS, p.9, 10 en 14). Ze zouden jullie gevraagd hebben om langer in de madrassa te blijven, jullie zouden door de taliban geslagen zijn geweest en ze zouden jullie bang hebben gemaakt met honden (CGVS, p.6, 9 en 14). Ook zouden ze tegen de andere jongeren in de madrassa gezegd hebben dat jullie vader voor de ongelovigen werkte (CGVS, p.14). Aldus dient uit jouw relaas te worden afgeleid dat jij en je broer dagelijks met mishandeling te maken kregen.

Echter, toen jullie hierover aan jullie vader vertelden, zou je vader gezegd hebben dat hij de opdracht van de taliban, namelijk medicijnen van het ziekenhuis naar de taliban brengen, niet kon uitvoeren (CGVS, p.9). Ook verklaar je dat je vader niks anders kon doen voor jullie en dat de taliban hem zo onder druk probeerde te zetten (CGVS, p.9, 14 en 15). Gevraagd of jij of je broer dan niet over de intimidaties van de taliban in de madrassa vertelden aan je vader, antwoord je: “Ja, we vertelden mijn vader, hij zei dat hij niet kon doen wat ze van hem wouden. Hij zei dat hij voor een oplossing ging zoeken, om ons uit die situatie te krijgen.” (CGVS, p.10). Toch zou het nog enkele maanden geduurd hebben voor jullie vader besloot om jou en je broer in veiligheid te stellen (CGVS, p.9), wat merkwaardig is. Dat je vader gedurende vijf à zes maanden zou toelaten dat jij en je broer dergelijke mishandelingen moesten ondergaan, is niet aannemelijk. Bovendien geef je aan dat de bedreigingen en druk die op je vader gezet werd, elke dag, elke week en elke maand serieuzer werden (CGVS, p.14). U geeft ook aan dat de taliban gedood jullie uiteindelijk zou hebben gedood (CGVS, p.14). Het is in dergelijke situatie niet aannemelijk dat jouw vader dusdanig lang zou hebben getalmd alvorens jullie in veiligheid te brengen.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken naliets te vermelden dat je elke dag gedurende vijf à zes maanden door de taliban geslagen zou zijn geweest (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 maart 2021, vraag 5; CGVS, p.12). Gevraagd waarom je dit niet vermeldde tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geef je aan dat het slechts een kort interview was en dat je werd gevraagd om kort uit te leggen wat jouw problemen waren (CGVS, p.12). Deze dagelijkse slagen en verwondingen kunnen echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Er mag dan ook verwacht worden dat je vervolgingselementen van dit kaliber al van bij de aanvang van de procedure van je verzoek om internationale bescherming ter sprake brengt.”

Verzoeker repliceert dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de tijd die nodig was om het vertrek te realiseren als zou verzoekers vader al die tijd ‘toelaten’ dat zijn kinderen mishandelingen ondergingen een manifeste beoordelingsfout uitmaakt. Er wordt in het verzoekschrift aangegeven dat verzoeker heeft beschreven dat de behandeling door de taliban steeds erger werd van lastig vallen tot bedreigen en slagen wat niet hetzelfde is als vijf à zes maanden mishandeld worden.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verklaarde hij op het CGVS dat hij en zijn broer na de eerste brief van 30 januari 2020 werden geslagen om druk te zetten op hun vader en dat hij nadat hij de eerste keer werd geslagen dit vertelde aan zijn vader die meedeelde dat hij een oplossing ging zoeken (persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker stelde na dit eerste incident nog vijf tot zes maanden elke dag naar de madrassa te zijn geweest en dat hij elke dag met een stok werd geslagen (persoonlijk onderhoud, p. 10, 14). Door thans te benadrukken dat de mishandelingen elke dag serieuzer werden

kan geen afbreuk gedaan worden aan verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat hij na de eerste keer geslagen te zijn geweest dit aan zijn vader had meegedeeld en hij nog maandenlang naar de madrassa is geweest alwaar hij elke dag werd geslagen.

Door op te werpen dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan het tijdsverloop tussen een oplossing zoeken in gedachten en de praktische uitwerking ervan slaagt verzoeker er niet in een overtuigende verklaring te bieden voor de vaststelling dat hij nog maandenlang werd onderworpen aan de mishandelingen en beledigingen op de madrassa die volgens verzoeker zo ernstig waren dat hij zeker was dat hij gedood zou worden mochten ze langer gebleven zijn (persoonlijk onderhoud, p. 14). Gelet op het voorgehouden profiel van zijn vader die in het districtscentrum werkte en verbleef en de nodige middelen ter beschikking had, kan niet ingezien worden waarom verzoeker en zijn broer hun dorp niet konden verlaten om aan de madrassa te ontkomen door oftewel bij hun vader te verblijven of onder te duiken bij overige familieleden buiten hun dorp zoals onder meer de oom in Nangarhar (persoonlijk onderhoud, p. 5, 7, 9), te meer gelet op de frequentie en ernst van de mishandelingen.

Waar verzoeker opwerpt dat het interview bij de DVZ zeer kort is moet de Raad vaststellen dat verzoeker met dergelijke kritiek de vastgestelde omissie omtrent de mishandelingen op de madrassa niet kan verschonen.

Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet immers niets af aan de verwachting dat ook een jonge verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden vervolgingsproblemen en de directe gevolgen daarvan. Dat verzoeker naliet de dagelijkse mishandelingen op de madrassa wegens de problemen van zijn vader te vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker slaagt er voorts niet in deze motieven te ontkrachten:

“Bovendien leg je vage verklaringen af wat betreft de bedreigingen die de taliban aan het adres van je vader zou hebben geuit. Gevraagd hoeveel brieven hij nog ontving van de taliban nadat hij die eerste brief gekregen had, verklaar je: “Ik weet niet hoeveel...” (CGVS, p.10 en 11). Iets later tijdens je persoonlijk onderhoud weet je wel opeens zeker dat er een tweede brief zou zijn gezonden (CGVS, p.10 en 11). Echter, over deze brief kan je niet verduidelijken wanneer je vader deze zou hebben ontvangen. Je verklaart hierover: “hij vertelde me niet precies wanneer hij de brief kreeg...” (CGVS, p.11). Nochtans verklaar je ook dat beide brieven naar jullie thuis gezonden werden. Dat je amper informatie hebt over de ontvangst van deze dreigbrieven is merkwaardig (CGVS, p.10 en 11). Ook wanneer gevraagd werd of er na jouw vertrek nog dreigbrieven van de taliban bij jou thuis zouden zijn aangekomen, geef je aan dat je het niet weet (CGVS, p.11). Daarenboven verklaar je ook dat je er niet eens naar vroeg (CGVS, p.11). Dat je over dit element van je asielrelaas geen verdere informatie kan verschaffen en blijkbaar ook niet geïnteresseerd was om daar meer over te weten te komen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen opnieuw. Ook wat betreft de bedreigingen die je vader naast de brieven nog zou hebben gekregen vanwege de taliban, blijf je bijzonder vaag. Zo verklaar je: “Na die brief begonnen ze bedreigingen en waarschuwingen te geven.” (CGVS, p.11). Gevraagd wat deze bedreigingen of waarschuwingen dan concreet inhielden, geef je aan dat de taliban druk wou zetten op je vader en dat ze zeiden dat ze hem en zijn zonen gingen straffen (CGVS, p.11). Gevraagd wanneer de taliban na die eerste brief jouw vader dan een volgende keer zou hebben bedreigd, verklaar je dat je het niet weet: “Wanneer ze kwamen, wanneer de volgende bedreiging was of wanneer hij door de taliban werd bedreigd, ik heb er geen details over” (CGVS, p.10). De vaststelling dat jouw verklaringen over de beweerde bedreigingen bijzonder vaag en allesbehalve doorleefd blijken, doet verder afbreuk aan jouw geloofwaardigheid.”

In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker deze bedreigingen niet rechtstreeks persoonlijk heeft ondervonden waardoor verzoeker meent dat het gegeven dat hij terughoudender en vager antwoordt op die vragen zijn geloofwaardigheid niet ondermijnt. Evenwel werd verzoeker ten gevolge van deze bedreigingen aan het adres van zijn vader wel degelijk rechtstreeks en persoonlijk geïmponeerd op de madrassa zodat wel degelijk kan verwacht worden dat verzoeker zich hierover nader zou informeren. Dat verzoeker geen verdere details kan verschaffen over de bedreigingen vanwege de taliban en in deze een dermate passieve houding heeft aangenomen nu hij geen (aanhoudende) pogingen heeft ondernomen om zich hierover nader en nauwkeuriger te informeren getuigt van een

manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarnaast wordt met reden het volgende vastgesteld:

“Verder doen nog andere aspecten van je asielrelaas verbazen. Zo beweerde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog het volgende: “Mijn vader zelf zou altijd in het ziekenhuis blijven.” (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21 maart 2021, vraag 5), wat doet vermoeden dat hij sinds de dreigbrief niet langer naar huis kwam. Echter luiden jouw verklaringen tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS anders. Je verklaart nu dat je vader wel nog naar huis kwam sinds de eerste bedreiging, maar dat hij ‘verborgen’ naar huis kwam, dat hij zijn gezicht ‘veranderde’ en bij jullie thuis verscheen ‘zoals de mensen die drugs nemen’ (CGVS, p.7 en 10). Je verklaart dat je vader dan eens per maand, en soms voor langere tijd naar huis kwam sinds het ontvangen van de eerste brief van de taliban (CGVS, p.14). Het is niet aannemelijk dat je vader door een simpele vermomming niet door de taliban ontdekt zou kunnen worden. Je argumenteert dat jullie hem zelf niet herkenden, dus dat het onmogelijk was dat de taliban hem wel zou herkennen (CGVS, p.14). Dient er evenwel op gewezen te worden dat jij verklaart dat de taliban zoveel druk uitoefende op jullie en je vader (CGVS, p. 9 en 14), wat maakt dat maar moeilijk kan worden aangenomen dat de taliban op dergelijke wijze kon worden misleid. Men moge verwachten dat de taliban doortastender en efficiënter zou optreden indien ze jouw vader werkelijk zouden willen gevangennemen. Het is evenmin aannemelijk dat het dan na verloop van tijd ook niet bekend zou zijn geraakt dat jouw vader in het dorp verbleef, zeker toen hij daar ‘voor een langere periode dan een maand’ zou zijn geweest (CGVS, p.14). Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig geloofwaardig.”

Verzoeker weet in de door hem geschetste context, waarbij hij alsook zijn oudere broer dagelijks werden geïnterviewd en mishandeld op de madrassa en de taliban het gezin wisten wonen nu de dreigbrieven thuis werden afgeleverd (persoonlijk onderhoud, p. 11) niet te overtuigen dat zijn vader het risico nam om, zij het zagezegd vermomd, het gezin thuis te bezoeken zonder dwingende redenen.

De Raad merkt daarnaast nog samen met de commissaris-generaal het volgende op:

“Tot slot werd gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Je verklaart dat je moeder, je broer en je zus nog in jullie huis in Shalotay wonen (CGVS, p.4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je dat de dreigementen aanhielden, en dat je andere broers en zussen dan wel jonger zijn maar dat ze in de toekomst ook in de problemen zouden kunnen komen (Dienst Vreemdelingenzaken 21 maart 2021, vraag 5). Gevraagd of je familie sinds het vertrek van jij en je broer nog problemen kende, verklaar je dat je moeder alleen is met je kleinere broer en zus, en dat ze altijd thuisblijven (CGVS, p.15). Gewezen op het feit dat jij en je broer gedurende vijf à zes maanden elke dag naar de madrassa gingen, en van de ene dag op de andere dan niet meer kwamen, en dat de taliban dus zou kunnen zoeken naar jullie, verklaar je simpelweg dat je niet weet of de taliban kwam en of ze vroegen naar jou en je broer (CGVS, p.15). Jullie zouden dit nooit bespreken, en jullie praten enkel over het dagelijkse leven (CGVS, p.15). Dat je niet meer moeite deed om informatie te verkrijgen over de situatie van jouw familieleden, terwijl je nog contact hebt met hen (CGVS, p.4 en 15), brengt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder in het gedrang, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn die jou logischerwijs zouden moeten aanbelangen.”

Verzoeker verduidelijkt in dit verband dat de contacten sporadisch zijn en zich richten op hoe het met hem gaat waarbij niet mag vergeten worden dat verzoeker een minderjarig kind is in het buitenland en in een andere cultuur waardoor het ook niet onbegrijpelijk is dat de moeder eventuele problemen niet wilt meedelen aan haar zoon om hem niet te verontrusten. De Raad meent echter dat ook van een jonge verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich nader en zo goed als mogelijk zou informeren over de elementen die rechtstreeks met de kern van de geopperde vrees in verband staan.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift betoogt dat ook zijn broer aangaf dat zijn vader dokter is en hierdoor werd bedreigd door de taliban, kan uit de door verzoeker bijgevoegde onvertaalde beslissing van de Duitse autoriteiten, niet blijken dat er geloof werd gehecht aan diens relaas en dat zijn verklaringen overeenkomen met die van verzoeker, te meer zijn broer niet de vluchtelingenstatus doch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Evenmin kan dit blijken uit het bijgebrachte bewijs van de aanwezigheid van zijn broer in Oekraïne.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers situering in de tijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Verzoekers betoog hieromtrent werpt geen ander licht op de pertinente en draagkrachtige vaststellingen zoals hoger weergegeven.

Waar verzoeker het profiel van zijn vader beklemtoont, dient benadrukt te worden dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker de vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid inzake de bedreigingen door de taliban van zijn vader omwille van diens werkzaamheden als dokter niet in een ander daglicht kan plaatsen. Het louter herhalen dat zijn vader dokter is, werpt dienaangaande geen nieuw licht op de zaak.

In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zou vervolgen, omwille van het profiel van zijn vader, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van zorgverleners/medisch personeel, laat staan voor hun familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 173-177; EUAA Country Guidance: Arghanistan van april 22, p. 72-74).

Er kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de afgelopen jaren de taliban steeds meer geprobeerd hebben zich voor te doen als een regering die toezicht houdt op de dienstverlening, en dienovereenkomstig met hulporganisaties hebben samengewerkt.

Er werden echter incidenten gemeld waarbij zorgverleners werden gevisieerd waarbij gewag wordt gemaakt van moorden, bedreigingen, intimidatie, pesterijen en ontvoering van zorgverleners. Klinieken onderhandelden vaak een deal met de opstandelingen teneinde in een bepaald gebied te kunnen werken. De situatie voor zorgverleners verschilde naargelang het gebied, afhankelijk van de mate van controle versus betwisting door opstandige groepen. In sommige gevallen waren NGO-medewerkers het doelwit van actoren in het conflict omdat hun activiteiten als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen werden beschouwd. Andere voorbeelden betreffen personen die actief waren in polio vaccinatiecampagnes (soms beschouwd als spionnen) of in ontminningsprogramma's (beschouwd als een activiteit die indruist tegen de militaire belangen van de taliban). Er wordt ook gemeld dat zorgverleners werden bedreigd om betere diensten te verlenen aan bepaalde gemeenschappen, meer bepaald met betrekking tot COVID-19 maatregelen. Incidenten met de taliban- of (pro-)staatsactoren deden zich vaak voor in gevallen waarin ziekenhuizen en hulpverleners ervan werden beschuldigd gewonde strijders te hebben behandeld (of dat weigeren) of werden beschuldigd van spionage of heimelijke steun aan de andere partij in het conflict. Ook UNAMA heeft melding gemaakt van doelgerichte moorden op humanitaire hulpverleners in de eerste helft van 2021. Dergelijke doelgerichte moorden omvatten de aanval op ontminners, polio vaccinatiemedewerkers en NGO-medewerkers in juni 2021. In de eerste zes maanden van 2021 registreerde de WHO 30 incidenten met aanvallen op de gezondheidszorg in Afghanistan, waarbij acht provincies en 18 districten werden getroffen; 22 van deze aanvallen vonden plaats tussen maart en eind juni 2021. Dit betreft een stijging ten opzichte van dezelfde zesmaandelijks periode in 2020, toen 19 incidenten plaatsvonden. In een aantal provincies werden incidenten gemeld waarbij gezondheidswerkers werden gedood of verwond. Bij sommige incidenten werden zorgverleners ook vastgehouden.

Na de machtsovername door de taliban zou het aantal zorgverleners "hoogstwaarschijnlijk" zijn afgenomen als gevolg van verschillende factoren: het onvermogen van de taliban om salarissen te betalen aan werknemers in de gezondheidssector en onzekerheid over de veiligheidsomstandigheden. De conflicten in 2021 en de machtsovername door de taliban hebben naar verluidt veel gezondheidswerkers, waaronder vrouwen, gedwongen Afghanistan te ontvluchten. In oktober 2021 meldde France 24 dat veel gezondheidswerkers vreesden om weer aan het werk te gaan, ondanks de oproepen van de taliban om hun werkzaamheden te hervatten. In een rapport van midden januari 2022 merkte Human Rights Watch op dat de taliban in de provincie Ghazni gezondheidswerkers "midden in de nacht" opbelden om medische hulp te vragen voor "hun patiënten en families" en het ziekenhuis binnengingen "met hun geweren", waardoor het voor de artsen en verpleegkundigen moeilijk werd gemaakt om te functioneren.

De Safeguarding Health in Conflict Coalition (SHCC) en Insecurity Insight meldden dat na 15 augustus 2021 in Afghanistan 20 incidenten van geweld tegen de gezondheidszorg of obstructie van de gezondheidszorg werden geregistreerd, tegenover 87 incidenten in de voorgaande maanden van 2021. Volgens het rapport werd geweld tegen gezondheidszorg en/of obstructie van de gezondheidszorg gepleegd door de taliban (zeven incidenten) en ISKP (één incident); in 11 gevallen bleven de daders onduidelijk. Op 26 juli 2022 waren nog geen gegevens over 2022 bekendgemaakt.

In de periode 15 augustus 2021-1 juni 2022 registreerde ACLED 16 incidenten waarbij werknemers in de gezondheidssector het doelwit waren. Doelwit waren, bestaande uit aanvallen en ontvoeringen of gedwongen verdwijningen. Negen van deze van deze incidenten werden toegeschreven aan de Taliban. Op 2 november 2021 werd het militaire ziekenhuis van Kabul naar verluidt aangevallen toen twee explosies ontploften bij de ingang met daarna een hevig geweervuur met 19 doden en 43 gewonden. ISKP eiste later de verantwoordelijkheid voor de bomaanslag op.

Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van (voormalig) medisch personeel, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met verzoekers profiel, met name familieleden van zorgverleners. Een mogelijke nood aan internationale bescherming is afhankelijk van de risicobepalende omstandigheden.

Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwen), de aard van de activiteiten (bv. activiteiten voor nationale/internationale NGO's in verband met polio vaccinatie, ontminning, activiteiten die als niet-neutraal of in strijd met culturele of religieuze normen worden beschouwd, enz.), een link met de regering of buitenlandse donoren, zich uitspreken of optreden tegen de Taliban of een andere gewapende groepering, de afkomst uit gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, enz.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden geïdентificeerd. Door louter te benadrukken dat zijn vader een dokter is die niet meewerkte met de Taliban en bloot te beweren dat er ook problemen waren naar aanleiding van een vaccinatiecampagne hetgeen verzoeker niet meldde tijdens zijn gehoren op het CGVS of bij de DVZ, brengt verzoeker geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker en diens vader in het verleden zouden hebben gekend met de Taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd (zie supra). Tevens kan aangestipt worden dat verzoeker over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Afghanistan waarbij moet herhaald worden dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan – met name zijn moeder en broer en zus alsook paternale ooms en tantes die soms in zijn dorp van herkomst verblijven – problemen kennen.

In het licht van deze omstandigheden, volstaat het niet om louter te poneren dat verzoeker zal worden geïdентificeerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de werkzaamheden van zijn vader als dokter.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit het Westen.

In zoverre verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghansen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te

voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-factotalibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als 'verkeerd' en 'verdacht' (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten

wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar

dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu oppert verzoeker in het verzoekschrift dat zijn spontane verklaringen op het einde van zijn verhoor duidelijk aangeven dat hij zich heeft gekeerd tegen de Afghaanse normen en waarden zoals die gelden voor de Taliban. Gelet op zijn leeftijd en zijn pacifistische en kritische levensvisie meent verzoeker effectief een risico te lopen bij terugkeer. In het verzoekschrift wordt gevraagd te erkennen dat verzoeker gelet op zijn leeftijd en zijn opleiding en leven in België een ernstig risico loopt en dus nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met verwijzingen naar algemene informatie en de loutere verwijzing naar zijn verblijf en opleiding in België noch met de verwijzing naar zijn leeftijd.

Waar verzoeker stelt dat hij zich heeft gekeerd tegen de Afghaanse normen en waarden zoals die gelden voor de Taliban en wijst op zijn pacifistische en kritische levensvisie moet opgemerkt worden dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een groot deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Gelet op het feit dat verzoeker naar school ging in Afghanistan tot de zevende graad en daarna tot aan zijn vertrek naar de madrassa ging en samen met zijn broer werkte in de winkel van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) kan worden vastgesteld dat verzoeker op veertienjarige leeftijd in Afghanistan reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit neemt uiteraard niet weg dat hij op jonge leeftijd (veertien jaar) in België is toegekomen en hier naar school gaat en zich westerse normen en waarden eigen maakt, maar gezien zijn vorming en familiaal netwerk in Afghanistan kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Inzake verzoekers netwerk in zijn regio van herkomst wordt aangestipt dat zijn moeder samen met zijn minderjarige broer en zus nog steeds in hetzelfde dorp woont waarbij hij tijdens zijn onderhoud aangaf een paar maanden geleden nog contact te hebben gehad met zijn moeder (persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Verzoeker gaf tevens aan dat zijn paternale ooms en tantes soms in zijn dorp van herkomst verblijven en hij soms ook contact heeft met een oom langs moederszijde die in Nangarhar woont op een afstand van rond een uur of anderhalf uur met de wagen (persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (Verklaring DVZ van 23 maart 2021, p. 6, persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verzoeker maakt gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.5.4. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afgaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer

19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties

werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog en verwijzingen naar algemene landeninformatie doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder

onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïndiceerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Kunar, waarvan verzoeker afkomstig is, betreft het 86 veiligheidsincidenten. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 6 incidenten in

de verslagperiode. Het gaat om een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP, een incident dat als *battles* wordt gecodeerd (een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken hebben gedood), twee incidenten die als *explosions/remote violence* worden gecodeerd (twee Pakistaanse raketaanvallen) en twee incidenten die als *violence against civilians* worden gecodeerd (onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, in casu Kunar. Verzoeker brengt geen informatie bij die ander licht kan werpen op voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 10 november 2022.

De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en toevoegt is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU